

RADIOKRÖNIKA

Charles Redland och Gösta Tönne

av CHARLES NORMAN

Ater har jag det stora nöjet att skriva om två nya radioorkestrar. — Vilken underbar känsla för en »krönikör» att över huvud taget ha något att skriva om!

Den första är Charles Redlands eminenta lilla orkester som hade en trevlig utsändning från restaurant Valand i Göteborg. Radiotekniskt sett var det ibland rena mörkläggningen, men inte ens detta faktum kunde rubba orkesterns prestationer i nämnvärd grad. Geraldine Hislop annonserades som vokalist, under det att Herbert Welander och Nisse Blücher svarade för de trevligaste vokala inslagen. — Typiskt!

mla hederliga »Best things in life are free» (just de' ja!) var kvällens inledningsnummer. Att lägga märke till var ett fint vibrafonolo av Charles Redland samt Herbert Welanders utsökta sång. Han har en röstbegåvning och en maskulin charm i sin frasering, som gör att r... aldrig tröttnar på hans sång. Jag har in... hört någon i detta land som kan sjunga blues som Herbert. I »Beale Street Blues» visade han hela sin musikalitet samt sin intensiva beundran för Jack Teagardens bluessång.

Redlands komposition »Brite Lites» och »Mount Blanc Blues» spelades i den stil som är typisk för bandet. — Lätt och rytmiskt. I den första spelade Blücher åtta takter i sin oerhört rytmiskt drivande stil och i bluesen spelade den alltför lite uppmärksammade pianisten Roffe Olsson ett solo, som tyvärr var för svagt upptaget.

Så var det alltså fröken Hislops tur att framträda. Melodin var den nu så aktuella »Aurora» och om Geraldine Hislops sång kan man säga både ja och nej. Hör man henne samma dag man fått en postanvisning från Stim, kan man tycka att hon är »glittrande glad». Hör man henne däremot strax efter väderleksrapporten i mars månad 1942, då ställer man sig en smula fråg... inför den affekterande glättigheten.

redje vokalist för kvällen var Nisse Blücher som i »Nearness of you» lät sin sonora stämma kasta en kaskad av väl-ljud ut i etern. — Ätminstone borde det varit så. Nu kastade han väl-ljudet mot mikrofonen i stället, och den var inte i... plad förrän i codan, men det lät så så mycket trevligare då det äntligen hördes. »Trees» tror jag titeln på nästa melodi var, där vi hörde en bra saxtrio samt ett fint solo av John Björling.

Från studion annonserades sedan att fröken Hislop skulle sjunga »Aj, Aj, Aj, Aj». Det dröjde dock så länge innan det hördes något av refrängsångerskan att jag slöt ögonen och såg för mitt inre en — för iakttagaren — synnerligen trevlig syn. Där såg jag Roffe med två svett-droppar i sin panna försöka hitta på något intressant att spela på signaturmelodin. — Där var kapellmästaren, inför ett par rumbaclaves och nynnande på melodin: »Oj, oj, oj...» och där var slutligen Valands hovmästare, som likt en liten som-marfjäril fladdrade ut i »the music room» för att hämta sängerskan. Jag väcktes av fyra taktens rumbakomp varpå Skön

Geraldine glatt och trevligt rusade fram till mikrofonen och utförde en andfädd men dock Carmen Miranda-imitation. Bandet föll ganska snart in i de s. k. gängorna igen och hälsade lyssnaren välkommen tillbaks till jazzen och glädjen med »Ri-di Rytin». Björling och Blücher spelade var sitt solo.

Gösta Tönnes utmärkte pianist och arrangör Thord Arne Nilsson.

En hel massa solon förekom i »Sugar foot stomp». Bäst lyckades Blücher i sina två chorus. Jag fick emellertid det intrycket att kompet inte var riktigt med på galoppen. — Ett intensivt drivande fyra-i-taktenkomp skulle säkert varit mer effektivt än det lugna ett-tre som nu användes. »Night and Day» var refrängsångerskans svagaste nummer för kvällen men som tur var spelade Calle Redland ett altsolo som gav litet färg åt anrättningen. Ett dessto kraftfullare intryck gjorde »Dr Jekyll and mr Hyde». Låten är ett av Welanders stora slagnummer och Redland spelade en rolig bakgrund på — trumpet!

Mest lidande på den dåliga upptagningen blev kompet. Pianot var för svagt, bastrumman för stark och av Per Liljefors bas hördes ingenting.

I varje fall så är nog Valand för närvarande den enda spritkrog i hela Sverige, som har en ordentlig dansorkester, om man undantar Grandkoncernen i Stockholm.

En söndagskväll hörde vi ett strålande Cole Porter-program arrangerat av Sune Waldimir med manuskrift av Nils Castegren. Som ett kuriosum kan nämnas, att ett program om samma tonsättare spelades i engelsk radio kvällen därpå, med Geraldo som dirigent. Det kändes riktigt skönt att konstatera att Waldimirs arrangemang stog på bra mycket högre nivå än sin engelska kollegas.

Premiärorkester numro två var Gösta Tönnes orkester i Malmö. Det har talats nästan farligt mycket om den orkestern på senare tid. — Farligt på så sätt att man blir lätt besviken. Tönnes band är det typiska dansbandet. — Bra tempon och bra arrangemang. Att orkestern har en så fin arrangör som Thord Arne Nilsson är naturligtvis ett kraftigt plus. Arrangemangen skulle dock säkert kommit mer till sin rätt med ett mer vårdat spelsätt. Förutom att det stämde ganska illa var det en överraskande ojämnhet inom blåssektionerna. Det lät »Vinga Fyr» (hav(f)s-band!).

Orkesterns två klart lysande stjärnor är basisten »Paddan» Petterson samt trumslagaren Gunnar Olsson. Den förre är ett vidunder att spela bas i rytmsektion. Bland blåsarerna är nog tenoristen Tidlund den som är mest hot. Han har en ganska trevlig tenorton och en rivig stil. I ensemblen hördes han tyvärr alldeles för starkt, men det kan ju bero på en felaktig placering.

Första lät var »Blue Lou». Saxsektionen (var det verkligen kvartett?) var ojämn på grund av den alltför starka tenoren. Lyssnarna fick sedan tillfälle att inandas något av orientalisk mystik i den komposition som hette »Deep Night». I den något för långa låten hördes ett lugnt och avspänt altsolo. Det var väl smålänningen Blomqvist, antar jag.

Sedan kom ett rifnummer av god klass »Toadie Toddle». Det var inte utan att det lät litet Andy Kirk emellanåt. En ostämnd klarinett hördes i ett solo. Detta stycke var i alla fall det bästa av de tre första.

Thord Arne Nilssons idérika arrangemang på »Du är min hela värld» lät nästan luncefordskt ibland. Trevligast var introduktionen och första choruset med smakfulla pianogester. Att orkestern inte är någon sweetorkester märktes sannerligen i »Godnattvalsens». En trumpetare med gnäggit vibrato spelade solo och kompet var mycket för starkt. En rad bra solon fick man höra i »I found a new baby». — Ett fint arrangemang med en rolig unison gest. (Spelad med unison geist!).

Jag ser att utrymmet börjar tryta, så jag tar mig friheten att hoppa över en del nummer. Jag får nöja mig med att tala om »St Louis Blues». Saxkvartetten var en aning för stark i förhållande till den sordinerade trumpeteten och klimax var ett chorus för trumpet och trummor. Tackarr!

Det är konstigt, att en så stor orkester inte har en enda vokalist. En bra sådan skulle vara ett värdefullt tillskott till den utmärkte orkestern. Hur det är, så är det trevligt med ett sånginslag då och då.

Sist vill jag tacka orkestern för den — trots att det var premiär — glödande spelglädjen. Det beror ofta på kapellmästaren om orkestern har »gnistan», därför riktar jag tacket närmast till Gösta Tönne.

Så får jag önska kapellmästarna Redland och Tönne hjärtligt välkomna igen till vår radio.

Charles Norman.